

3. kapitola – Nočná kamufláž (*Night camouflage*)

Rozmýšľajúc si prezerala miesto, kde jej verný hák aj s lanom visel medzi zvyškami polámaných konárov. Lano bolo na niekoľko kusov a časť z neho bola tu, dolu na zemi. Opäť vyliezla na kameň, na ktorý vyliezla predtým, než ju vyrušil Zip. Opice ju nasledovali ladnými skokmi. Vystrela sa a vtedy si spomenula. V jazierku našla brokovnicu. Vtedy, keď prvýkrát stretla Bartoliho. Našla ju na dne a vzala si ju. Musí byť niekde tam. Zabudla ju na brehu. Musí sa pre ňu vrátiť.

Lenže ako? pomyslela si hádajúc odpoveď a hľadiac na poslušné opice akoby od nich čakala odpoveď.

Vtom opice skočili späť dolu na zem a dolu do jazierka. Šantili vo vode a skákajúc si chceli získať Larinu pozornosť. Lara ich ale nevidela. Hľadela na vrchol údolia, nad ktorým preletelo zopár papagájov.

„Čo sa deje?“ spýtala sa opíc, ktoré na ňu hlasno šiekali a keď si konečne získali jej pozornosť, tak sa všetky naraz ponorili pod vodu.

Lara ich nasledovala krásnym skokom z kameňa až videla, že opice plávu do zatopeného otvoru. Bola prekvapená, že jej pomáhajú opice. Tlupa malých opíc. Kopala nohami a až dohnala opice tie sa už vznášali na hladine. Nadýchla sa vzduchu a vznášajúc sa na hladine sledovala opice. Tie ostali na mieste, no tupo zívali na miesto, kdesi hlboko pod vodou.

Lara sa ponorila plávajúc ku dnu. Opice nechala za sebou, až na jednu. Jedna z nich za ňou usilovne plávala. Bola menšieho vzrastu a mala úprimne vyzerajúce hnedozelené oči. Zatopený tunel viedol niekam preč od jazierka. Niekam pod skaly údolia. Lara nevedela prečo poslúchla opice. Jednoducho jej tak prikázal rozum. Je *šialená*? Možno áno, no vďaka svojej šialenosti už niekoľkokrát zachránila svet.

Vynorila sa v úzkej chodbe a nechala opicu vyliezť na rovnako úzky suchý breh. Len niekoľko metrov dlhá chodba viedla k rebríku, po ktorom Lara s opicou na ramene bleskovo vyšplhala hore. Vytiahla sa hore a túžiac po absolútnom oddychu sa rozvalila na vrchnú plošinu.

Naskytol sa jej nádherný výhľad na celú panorámu. Bola na vrchole údolia. Dolu videla jazierko a tlupa opíc radostne poskakovala uprostred bujného trávniku. Vtom sa ozvala streľba. Lara sa prikrčila a hľadiac na umierajúce opice neverila vlastným očiam.

„Ja vám dám skákať mi po hlave,“ vreskal Bartoli a strieľal po opiciach, ktoré nemali ako újsť. V rukách držal hlučný samopal a vedľa neho stála Sophia, ktorá v rukách držala Larinu vernú deviatku.

„Musíme nájsť Laru, Sophia,“ oznámil Bartoli hľadiac na mŕtve opice.

„Myslíš, že to neviem? Potrebujeme ju. Bez nej neodkryjeme hrob Varuny.“

„Áno, ale kam šla? Bola ochotná nechať tu svojho priateľa. Ako návnada poslúžil dobre, ale teraz je nám na nič.“

Takže takto to bolo. Bartoli nechcel Alistera. Chce ju. Teraz namierí na kletku a zabije jej priateľa. Dúfala, že ho nechá žiť, že mu neublíži. Chcela sa s ním vymeniť. Chcela, aby on bol voľný a mohol ísť domov a ona bola v tej prekliatej kletke trpnúc hroznú muky a žiť svoju nočnú moru.

„Nie Johnattan. To nie. Ak ho zabijeme, tak s nami Lara nebude súhlasiť.“

„Mohli sme si odpustiť aspoň tie artefakty, Sophia.“

„Nie nemohli, Johnattan. Pochop, je to jediná zbraň, ktorou môžeme nadobro odrovnať Laru. Ak by nespoupracovala. A ak sa nám to podarí, tak si ich odnesieme domov.“

Až vtedy si Lara všimla, že obaja majú na rukaskoch pripevnené žezlá. Presne také, aké mala Sophia, keď s ňou bojovala v Londýne počas honby za Okom Izis. Na Sophiinom žezle žiarila Rathmorova ruka a na Johnattanovom Oko Izis.

Obaja sa zrazu pohli kráčajúc späť do džungle. Alistera nechali na pokoji a šli si po svojom.

Teraz ale musí ihneď nájsť kľúč od Alisterovej kľetky. Ku kľúču sa ale dostane len cez Bartoliho alebo Sophiu. A to najlepšie cez noc.

* * *

Prikradla sa ku stanu jej nepriateľov a oboch videla ležať blízko seba takmer v objatí a hneď jej bolo jasné, prečo sa spolu spikli proti Lare. Obe žezlá ležali pri vyhasnutom ohnisku a jasne žiarili rovnako ako milióny hviezd na oblohe.

Bol krásny večer. Džungľou sa už dávno rozhostilo ticho, len sem tam okolo preletel exotický nočný lietajúci tvor. Lara tu ale neprišla kochať sa prírodou. Musela ukradnúť kľúč od Alisterovej kľetky. Rozmýšľala kam by dala kľúč, keby bola Sophia alebo Bartoli. Zbadala ruksaky ležiace ďaleko od spiacich nepriateľov a rozhodla sa ich preskúmať. Potichu sa hrabala v ich veciach, stále mysliac na svoju opičku, ktorá ostala v bezpečí Zipovho privesu. Stále bola v strehu pripravená kedykoľvek tasiť zbrane.

Vtom sa za ňou niečo pohlo. Bleskovo sa otočila a so zdesením zistila, že Sophia a Bartoli zmizli bez stopy. V jednej ruke držala palicu, ktorú si zaobstarala ešte za denného svetla a v druhej zrazu držala pištoľ so siedmymi nábojmi. Pripravená udrieť, či vystreliť cúvala do krovín, až sa schovala za veľký strom medzi hustý porast. Všade navôkol ložilo mnoho chrobákov a tí liezli aj na Larine nohy. Neznášala chrobáky a teraz ich musela trpieť.

„Kam zmizla?“ zasipela Sophia na svojho spoločníka s kruhami pod očami.

„Netuším, ale chcela naše... ehm, teda jej artefakty.“

„Pochybujem. Lara chce kľúč od kľetky, kde leží ten chudák. Má ho radšej, než tie hlúpe artefakty!“

Tak našla ten kľúč?“

„Zdá sa, že áno,“ odvetila Sophia so zlosťou v očiach a prehrabávala sa vo svojom batohu.

Lara sa pomaly zakrádala, pomaly zrýchľujúc svoj krok a napokon bežala preč od miesta lúpeže.

Prešla veľkú vzdialenosť, videsilo ju mnoho zvukov zvierat a dokonca niekoľkokrát videla obrys veľkého predátora. Zakaždým zrýchlila krok a už jej nebolo.

Konečne bola pri Alisterovi. Ten bol hore, zhlboka dýchal a keď uvidel Laru zahmul ju veľkým množstvom otázok. Lara ich ale zastavila pohybom ruky a napokon Alistera vyslobodila a rýchlymi krokmi ho odvieďla do veľmi ďaleko odstaveného privesu.

Zabúchala na bočné dvere privesu. Ozvali sa ťažké Zipove kroky a dvere sa otvorili. Zip mlčky Lare pomohol s raneným priateľom a nakoniec aj ona nastúpila do privesu.

Napevno zatvorila dvere a zamkla ich.

„Ošetri ho, prosím,“ povedala a ľahajúc si na sedadlo zaspala s opičkou v náručí.

* * *

Ráno bolo vlhké a preto si Lara namiesto šortiek obliekla dlhé nohavice a na zelené tričko bez rukávov si obliekla čierny kabátik, ktorý si napevno zapla. Zipovi oznámila, že ho chce mať na linke a nech dáva dobrý pozor na Alistera. Vzápätí vykročila džungľou a opička jej sedela na ramene.

Teraz bola plná nenávisťi voči tým dvom nepriateľom a mala sto chutí poslať ich do šľaka a zhodiť ich niekam na dno sveta. Akosi prirýchlo sa dostala k ich stanom, no trpkosť sa usmievajúc zistila, že sú prázdne.

„Zrejme sa už vydali do chrámu,“ riekla hľadiac na prázdne stany a mokrou hlinou zasypané ohnisko.

Aj tak vkročila do stanu a šťastie jej vážne prialo. Na zemi totiž našla v tráve zabudnuté zásobníky. S radosťou k nim priskočila, no zistila, že sú len dva. Zato ale plné. Plných tridsať nábojov v jednom zásobníku. Odložila si ich teda na svoje miesto – za opasok na zadnej strane tela.